

IK
WEEET
DAT JIJ
HET WAS

DAPHNE
BENEDIS-GRAB

DE FONTEIN

Proloog

Het begon met een vonk, een vlammetje dat zichzelf voedde en steeds groter werd. Even later kroop een kleine rookpluim door het rooster van het kluisje naar buiten.

‘Wat ruik ik?’ vroeg iemand die zijn neus optrok in afkeer.

De rook werd dikker en zichtbaarder nu bredere, grijzere slierten door het rooster naar buiten drongen.

‘Staat er iets in brand, of zo?’ Die vraag hoefde niet beantwoord te worden, want op dat moment sloeg een grote vlam uit het kluisje naar buiten. Hij was feloranje en gloeiend heet.

En toen brak de paniek uit.

HOOFDSTUK 1

DANI

Iedereen in lokaal 105 kromp ineen bij de luide, snerpemde toon die uit de luidspreker schalde, als terugkoppeling van de microfoon. Meteen daarna begon directrice Montenegro haar mededeling:

‘Zoals velen van jullie al weten, was er gistermiddag sprake van een zeer ernstige gebeurtenis. Na schooltijd, rond vier uur, merkte een van de conciërges dat er rook uit een kluisje van een van de leerlingen kwam. Het vuur was vrij snel gedoofd en de brandweer gaat ervan uit dat het waarschijnlijk een uit de hand gelopen grap betrof, maar het is en blijft vandalisme. Het brengt onze leerlingen in gevaar en is een overtreding van de gedragsregels van de school, en al die dingen nemen we zeer serieus. De dader zal worden opgespoord en een passende straf tegemoet kunnen zien. Hiervoor zullen we een-op-een gesprekken houden met de leerlingen. Als je gevraagd wordt om vandaag naar mijn kantoor te komen, doe dat dan meteen. Samen zorgen we ervoor dat het hier een veilige plek blijft voor iedereen die deel uitmaakt van de Snow Valley-middelbare school.’

Dani kon een pijnlijke grimas niet tegenhouden bij de laatste zin die de directrice had uitgesproken. De Snow Valley-middelbare school voelde voor haar al heel lang niet meer als een veilige plek. En dat vuur was uitgebroken in dezelfde hoek als waar ook haar kluisje zat! Directrice Montenegro had het slachtoffer niet bij naam genoemd, maar Dani wist wie het was: Jonathan Price. Ze had de schade vanmorgen gezien toen ze haar jas wilde wegleggen. Haar kluisje was dichtbij genoeg dat het sweatshirt dat ze erin had liggen helemaal naar rook stonk.

Mevrouw Becker, Dani's mentor, keek heel kalm naar de leerlingen die in een grote kring tegenover haar in het lokaal zaten. De meeste andere leerkrachten hadden de tafels opgesteld in rijen, maar mevrouw Becker zei dat discussies makkelijker gingen als iedereen elkaar kon zien. Normaal gesproken vond Dani dat prettig, maar vandaag niet. Niet als ze het over het brandincident gingen hebben. 'Ik weet dat we hier allemaal iets bij voelen,' zei mevrouw Becker. 'Hoe gaat het met jullie?'

'Waarom zou iemand zoiets gevaarlijks doen?' vroeg een zacht stemmetje. Het was Silas Baker, die naast Dani zat. Silas was zo'n jongen die iedereen hielp en hard werkte. Hij zou zoiets nooit in zijn hoofd halen.

'Directrice Montenegro zei net dat het waarschijnlijk een grap was die uit de hand is gelopen,' zei Jill McCallister.

‘Ja, dat kan gebeuren als we niet eerst nadenken voordat we iets doen,’ zei mevrouw Becker.

Daar had ze gelijk in, dacht Dani. Als mensen niet stilstonden bij de gevolgen van hun daden, kon dat tot de ergste dingen leiden. Dáár had ze maar al te veel ervaring mee.

‘Wie denken jullie dat het gedaan heeft?’ riep Jasmine Bates.

Dani begreep dat dit de vraag was die iedereen dolgraag beantwoord wilde hebben, maar de nieuwsgierigheid die van Jasmynes gezicht afstraalde, de onmiddellijke schrikreactie van hun klasgenoten en de gretige spanning die in de lucht hing maakten Dani misselijk. Ze wilden dolgraag iets te roddelen hebben. Het ging niet om antwoorden of gerechtigheid.

‘Dat is niet iets waar wij ons mee bezig zullen houden,’ zei mevrouw Becker beslist. ‘We gaan geen mensen beschuldigen. We laten de schoolleiding hun onderzoek uitvoeren.’

Leerlingen keken elkaar aan. Ze wisten dat mevrouw Becker zelf ook een keer aan een dergelijk onderzoek was onderworpen. Dani herinnerde zich dat mevrouw Becker als begeleider mee was gegaan met een kampeeruitje waarbij een leerling was verdwenen. Alleen, herinnerde Dani zich, had een groepje leerlingen toen geholpen om dat mysterie op te lossen. Dat had ze in

ieder geval gehoord. Ze wist het niet zeker. Er zouden nu vast ook leerlingen zijn die wilden achterhalen wie dit had gedaan.

Silas leunde naar Dani toe. 'Dani, wie schrijft er over de brand voor de schoolkrant?' vroeg hij zacht.

'Dat weet ik niet,' zei ze terwijl ze naar haar tafel bleef staren. 'Ik zit niet bij de schoolkrant.' De woorden voelden stekelig op haar tong.

'Wel waar,' zei Jasmine, die zich opeens met hun gesprek bemoeide. 'Dat weet ik nog. Jij was een van de nieuwe leden met een interview in de eerste krant van dit jaar. Ik moest er nog om lachen toen je zei dat je oudere broer je allemaal enge verhalen had verteld over de middelbare, vlak voordat jij hier vorig jaar in de zesde klas begon.'

Opeens knipperde Dani tegen de tranen. Ze probeerde zich niet te herinneren hoe goed het voelde om aan het eind van het vorige schooljaar gekozen te worden als nieuw redactielid van de *Snow Valley Sentinel*, of hoe trots ze op haar interview was geweest. Tegen de tijd dat het interview afgelopen september daadwerkelijk was geplaatst, was het allemaal al oud nieuws. Dani had niet alleen de schoolkrant, maar ook haar oude leventje vaarwel gezegd op de eerste schooldag van dit jaar. Nog maar zes weken geleden.

Ze schudde hard met haar hoofd. 'Nee,' zei ze, maar

meer kon ze niet uitbrengen.

Jasmine keek haar verward aan en deed haar mond al open om ertegenin te gaan, maar gelukkig rinkelde op dat moment de telefoon op mevrouw Beckers bureau. Dat zorgde weer voor een nieuwe vlag van opwindning in de klas.

Iedereen viel stil toen mevrouw Becker de telefoon opnam en luisterde naar de spreker aan de andere kant van de lijn. Ze knikte en zei: 'Zal ik doen. Nu meteen naar het kantoor. In orde.'

'Uh-oh, we hebben een schuldige,' mompelde Khai Green.

Iedereen zat op het puntje van zijn stoel en wachtte af om te zien wie van de klas naar het kantoor geroepen werd in de eerste ronde van de gesprekken.

Mevrouw Becker hing op en wendde zich tot de klas. 'Dani, zou je alsjeblieft naar beneden kunnen gaan?'

Een koor van 'oooooooooh' steeg op, maar daar maakte mevrouw Becker met een heel strenge blik meteen een einde aan.

'Dani, waar was jij toen de brand uitbrak?' riep Jasmine.

Dani wist dat ze geen antwoord hoefde te geven, maar ze kon zich niet inhouden. 'Ik had een gesprek met mevrouw Ming,' zei ze bits. Daarna liep ze zwijgend en met grote passen de klas uit.

Hoofdstuk 2

KATE

‘Ik was gistermiddag bij de schoolkrant,’ snauwde Kate toen ze opstond en de rugzak pakte die ze aan het begin van het lesuur op haar tafel had gegoooid. ‘Daarom vragen ze mij om naar het kantoor te komen.’

Daarmee kreeg ze de meeste klasgenoten stil die net nog riepen: ‘Kate, heb jij die fik gestookt?’

‘Maar je was er niet de hele tijd,’ zei Malik Latham gladjes. ‘Je was even weg uit het lokaal.’ Net als Kate was hij een van de schrijvers van de hoofdartikelen bij de *Snow Valley Sentinel*, een krant die echte prijzen had gewonnen. Sommige mensen, zoals Kate, waren daar trots op. Anderen, zoals Malik, zagen daardoor alles als een wedstrijd en konden het niet laten zich met anderen te meten.

Kate schonk hem haar meest intense en vernietigende blik. ‘Noem je me soms een brandstichter?’

Malik kromp ineen. ‘Nee, het was maar een grapje,’ zei hij toen meneer Hammond opeens weer leek te beseffen dat hij de baas was in de klas.

‘Dit soort praatjes gaan we niet doen,’ zei hij. Zoals gebruikelijk was dat veel te laat en hielp het ook niet. Hij was Kates minst favoriete leraar, wat jammer was, want hij gaf haar meest favoriete vak: wiskunde. ‘Kate, ik denk niet dat je terug zult zijn voor het einde van de les. Ik denk dat daar te weinig tijd voor is.’

Kate had haar rugzak al vast, maar het lukte haar nog net om geen kattige opmerking te maken of ‘duh’ te zeggen. Het was niet de schuld van meneer Hammond dat zij er zo kribbig van werd dat ze naar de directrice moest om het over gistermiddag te hebben.

Gistermiddag, net iets voor vier uur, had Kate de pech gehad dat ze een taak moest uitvoeren die ze niet wilde uitvoeren. Maar ze had het gedaan en het weer achter zich gelaten, maar nu moest ze dus naar het kantoor van de directrice om het er weer over te hebben. Heel fijn.

Ze was van plan om directrice Montenegro de waarheid te vertellen: ze was op pad gestuurd om een voormalig verslaggever van de *Sentinel* te vinden, iemand die onderzoek had gedaan dat Kate nodig had voor een artikel dat ze aan het schrijven was. Ze waren samen aan het stuk begonnen, maar toen was Kates partner gestopt met de schoolkrant en nu moest Kate het artikel in haar eentje afmaken. Daarvoor had ze een paar pagina’s met aantekeningen van haar voormalige

co-auteur nodig. Dat was op zich niet zo'n probleem. Behalve dan dat het wél een probleem was.

Het zat zo: haar voormalige co-auteur was ook haar voormalige beste vriendin, iemand op wie Kate meteen al dol was geweest toen ze elkaar vier jaar geleden hadden leren kennen. Ze had haar gezien als een tweede zus. Ze was degene die ze vertrouwde als ze bang was, als ze iets had verpest, als ze verdrietig was. En Kate liet het bijna niemand weten als ze zich verdrietig voelde. Ze was ervan overtuigd geweest dat dit haar vriendin voor het leven was, haar bff. Totdat die zogenaamde beste vriendin op de eerste dag van het schooljaar opeens langsliep alsof Kate niet bestond. Berichten werden genegeerd, ze meed Kate als de pest en kwam ook niet meer naar de plekken waar ze altijd samen naartoe gingen. De grootste klap was nog wel dat ze was gestopt met de schoolkrant nadat ze het hele vorige jaar zo hard hadden gewerkt om bij het hoofdteam te komen. En dat alleen maar om niet in Kates buurt te hoeven zijn.

Kate had geen idee waarom dat was gebeurd of wat zij zou hebben gedaan waardoor iemand die van haar hield haar opeens was gaan haten. Ze wist alleen hoeveel pijn het deed om te worden weggegooid als een rottende bananenschil, waardeloos en zelfs walgelijk, alsof ze niet alleen ineens nutteloos maar ook smerig

was. Daardoor schaamde ze zich ook voor een deel van zichzelf waarvan ze het bestaan niet eens had vermoed. En dat zorgde weer voor die overweldigende emotie waarop Kate altijd terugviel als ze het ergens moeilijk mee had: woede.

En op dit moment was ze woedend omdat ze zo meteen de naam moest noemen van iemand die haar hart had doorboord.

Kate kwam aan bij het kantoor toen Henry, een ouderejaars die ook bij de *Sentinel* zat, naar buiten liep. ‘Hoi, Kate. Heb jij die brand gesticht?’ vroeg hij met een glimlach.

Kate glimlachte moeizaam naar hem, aangezien het duidelijk was bedoeld als een geintje. Sommige ouderejaars deden alsof de jongere leerlingen een soort parasieten waren, maar zo was Henry niet. Hij nam zelfs de moeite om de jongere schoolkrantmedewerkers te begeleiden.

‘Ben je die brand aan het onderzoeken voor de krant?’ vroeg ze. ‘Ik kan je wel helpen als je iets nodig hebt.’ Ze betwijfelde of hij op dat aanbod in zou gaan, maar ze wilde graag bewijzen hoe belangrijk de schoolkrant voor haar was. Bovendien was het heel wat om aan zo’n belangrijk verhaal te werken.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dingen onderzoeken laat ik over aan Owen en Todd.’

Logisch. Owen en Todd waren tweedejaarsleerlingen aan de highschool, net als Kates oudere zus, Gemma. Een paar jaar geleden waren ze gechanteerd door een ontevreden leerling die hen bijna had laten opdraaien voor een misdaad die hij zelf had gepleegd. Maar samen met een vierde vriendin, Ally, hadden ze de zaak uiteindelijk zelf weten op te lossen. Dat had bij Todd en Owen de detectivekriebels aangewakkerd, en nu waren zij de beste onderzoeksjournalisten die de krant had.

‘Die zijn er vandaag niet,’ merkte Kate op. Hun klas had een schoolreisje naar Albany, waar ze het parlamentsgebouw bezochten.

‘O, die zullen zich ongetwijfeld meteen op dit verhaal storten zodra ze terug zijn,’ zei Henry, en hij ging met een hand door zijn haar, waardoor het rechtop bleef staan. ‘Ik weet alleen niet of ze veel zullen vinden. Blijkbaar was Jonathan al bij zijn kluisje voordat de brandweer kwam en hebben hij en meneer Smith de brand zelf geblust. Toen heeft hij geprobeerd te voorkomen dat al zijn spullen beschadigd zouden raken. Ik hoorde dat er weinig meer over was wat de brandweer kon onderzoeken.’

Daar dacht Kate even over na. ‘Dan was het vast geen heel grote brand.’

‘Nee, dat viel best mee,’ zei Henry.

‘Volgens directrice Montenegro hadden ze gezegd

dat het waarschijnlijk een uit de hand gelopen grap is geweest,' zei Kate. 'Hoe kunnen ze dat weten als de brand al was geblust voordat ze er waren?'

'Ik weet niet of iemand dat verhaal over een uit de hand gelopen grap gelooft,' zei Henry.

'Denk je dat de brand opzettelijk is aangestoken?' vroeg Kate verrast.

Henry knikte. 'Dat is wat ik iedereen hoor zeggen, en ik ben het ermee eens. Wie steekt er nou voor de grap iets in brand?'

Daar had hij een punt.

'Maar goed,' ging Henry verder, 'ik denk dat de schoolleiding vooral wil uitzoeken wie de brand heeft gesticht, niet waaróm. En daarover kunnen Owen en Todd diegene dan interviewen zodra ze vanmiddag terug zijn van hun uitstapje.'

Dat vond Kate allemaal erg logisch. Ze was blij dat de krant zo'n belangrijke gebeurtenis wel zou behandelen. En als ze vandaag iets interessants hoorde, zou ze dat Owen en Todd kunnen laten weten als ze weer terug waren. Het was een cool idee dat ze misschien zou kunnen helpen om dit verhaal op papier te krijgen.

Henry zwaaide nog even en liep de gang in terwijl Kate een diepe zucht slaakte en de zware deur van het kantoor opende. Dit was allemaal nogal vervelend, maar ze hoopte oprecht dat degene die de brand had aange-

stoken flink aangepakt zou worden. Vooral omdat het Jonathan was overkomen, een van de andere ongelooflijk aardige ouderejaars die bij de krant werkte. Vorig jaar, toen hij in de achtste klas zat, had hij *The Buzz* bedacht, een pagina in de krant speciaal voor de laatste nieuwtjes over de school en daarbuiten. Hij nam interviews af met nieuwe leerlingen en personeelsleden, deed verslag van schoolevenementen en voegde daar wat luchtige geruchten en roddels aan toe. Kate las zijn pagina altijd vlak na de adviescolumn en probeerde te raden over wie de wat sappigere roddels gingen.

Ze liep naar het houten bureau waar mevrouw Atkins, de secretaresse, zat. Die wuifde haar door naar de wachtruimte voor het kantoor van directrice Montenegro. 'Ga zitten,' zei ze. Mevrouw Atkins was niet erg hartelijk of vriendelijk.

Kate draaide zich om naar de stoelen en kon niet wachten tot dit weer voorbij was, maar ze bleef abrupt staan toen haar maag zich opeens omdraaide.

Want op een van die stoelen zat Dani Walters, de voormalige beste vriendin die Kates hart had gebroken.

Hoofdstuk 3

LIAM

‘Hallo, ik ben hier omdat de directrice me wil spreken,’ zei Liam, en hij schonk mevrouw Atkins een vrolijke glimlach. Ze knikte zonder die glimlach te beantwoorden, hield haar ogen op haar computer gericht en gebaarde dat hij door kon lopen naar een paar stoelen vlak voor het kantoor van het schoolhoofd.

Zijn glimlach dreigde weg te zakken, maar hij deed zijn best om hem op zijn plek te houden terwijl hij doorliep naar de wachtruimte waar twee meisjes in een gespannen stilte zaten te wachten. ‘Hoi,’ zei hij en hij keek van de een naar de ander.

Het ene meisje trok een grimas die misschien bedoeld was als een poging tot glimlachen en het andere staarde strak de andere kant op.

Liam liet zich verslagen op zijn stoel vallen. Alweer. Hij had keer op keer geprobeerd om een goede indruk te maken op zijn nieuwe klasgenoten en het bleef mislukken.

Een maand geleden hadden zijn vader en stiefmoe-

der aangekondigd dat het gezin zou verhuizen naar Snow Valley, waar zijn stiefmoeder een nieuwe baan zou krijgen. Zijn jongere broertje, Shiloh, was negen en had het vreselijk gevonden om precies aan het begin van het schooljaar weg te gaan. Maar Liam was stiekem heel blij geweest. Toen hij zo oud was als Shiloh had hij ook vrienden gehad en zou hij het ook erg hebben gevonden om te verhuizen. Maar ergens tussen zijn negende en zijn twaalfde was er iets gebeurd, iets waardoor Liam opeens de jongen was geworden met wie niemand bevriend wilde zijn. De kinderen met wie hij omging waren zonder moeite overgestapt naar andere groepjes, maar voor Liam was nergens plek geweest. Het idee van een heel nieuwe start op een nieuwe plek – en dan ook nog in een relatief kleine stad – klonk geweldig. Maar wat het ook was dat mensen in Albany tegen hem had gekeerd, was blijkbaar met hem meegereisd naar Snow Valley. Zijn pogingen om vriendelijk te doen werden weggewuifd, afgewezen of er werd uit de hoogte op gereageerd. Zelfs de secretaresse van het schoolhoofd deed geen moeite om iets aardigs te zeggen.

Liam wiebelde wat op zijn stoel, en hoewel die een ongelooflijk oncomfortabele houten zitting had, was het niet alleen het lichamelijke ongemak dat hem zo onrustig maakte. Het was de reden dat hij hier nu

zat die hem onrustig maakte. Directrice Montenegro had niet gezegd welk kluisje in brand was gestoken, maar Ethan Choi had de hele klas laten weten dat het die van Jonathan was. Blijkbaar stonden hun kluisjes in hetzelfde hoekje van de school. Liam was wel op school geweest toen de brand werd opgemerkt, maar hij wist er verder niets van af. En toch wilde hij niets liever dan helpen.

Jonathan had hem geïnterviewd voor *The Buzz* en dat was het hoogtepunt geweest van zijn lange eerste weken hier op de middelbare school van Snow Valley. Jonathan had echt interesse getoond en leek meer van Liam te willen weten. Hij stelde heel goede vragen, begreep het toen Liam uitlegde dat hij het een avontuur had gevonden om naar een heel nieuwe, onbekende plek te verhuizen en had zelfs om Liams grapjes gelachen. Het was de eerste keer in eeuwen dat Liam zich niet onzichtbaar had gevoeld op school. En het was niet bij dat interview gebleven, want sindsdien groette Jonathan hem altijd als ze elkaar zagen in de gangen. Soms begroette hij hem met een boks, en dan raakte Liam helemaal opgewonden van geluk dat hij gezien werd door een van de populairste kinderen van school.

De deur naar de gang zwaaide plotseling open en knalde met zo'n luide klap tegen de deurpost dat Liam uit zijn gedachten werd geschud.

‘Ik moest hierheen komen,’ zei een lange jongen met warrig haar chagrijnig. Het was Gabe.

Liam kende weinig kinderen van de Snow Valley-middelbare, maar iedereen wist wie Gabe was. Zo’n jongen die zich altijd weer in de nesten wist te werken. Hij had een reputatie als vechtersbaas, werd regelmatig de klas uitgestuurd vanwege zijn houding en was ook de eerste leerling die dit schooljaar een interne schorsing had gekregen.

Gabe werd naar de stoelen doorverwezen, en toen hij met grote passen dichterbij kwam, sloeg Liam zijn ogen neer. Hij bestudeerde zijn schoenen en kromp ineem op zijn stoel, voor één keer dankbaar voor zijn onopvallendheid.

Het laatste wat Liam nodig had, was een vijand.

Hoofdstuk 4

GABE

Gabe liet zich op de houten stoel ploffen en probeerde diep in te ademen. Hij kende deze stoel maar al te goed, net als dat lelijke schilderij met die boerderij erop en de koffievlek op het kleed vlak voor de deur. Vorig jaar had hij waarschijnlijk net zo vaak hier gezeten als in een klaslokaal. En dit jaar was vrijwel meteen weer hier begonnen, na een ruzie met Alex Forester, een enorme wijsneus was die maar niet ophield met praten over zijn vaders nieuwe auto. Alsof dat iemand boeide. En natuurlijk hoefde Gabe zijn stem maar te verheffen of meneer Kofax stond ineens vlak voor hem, alsof hij bang was dat Gabe mensen zou gaan duwen (al had hij dat in het verleden ook wel gedaan) en stuurde hem naar de directrice. Net toen hij ervan uitging dat dit jaar weer net zo zou lopen als het afgelopen schooljaar, gebeurde er vorige week iets wat alles veranderde.

‘Kun je hem hiernaartoe sturen, alsjeblieft?’ Mevrouw Atkins zat aan de telefoon om nog meer leer-

lingen op te roepen om met de directrice over de brand te praten.

Gabe kreeg zijn longen niet helemaal volgezogen met lucht, daarvoor was hij veel te zenuwachtig voor het ‘gesprekje’ dat hij met directrice Montenegro zou hebben. Nee, hij had de brand niet gesticht. Maar Gabe had lang geleden al geleerd dat de waarheid niet altijd belangrijk was. Soms was alleen al de *schijn* doorslaggevend. En in dit geval zag het er voor Gabe niet erg goed uit, want ja, hij was op school geweest toen de brand uitbrak en nee, hij had geen alibi.

Erger nog, hij had de reputatie een ‘rotte appel’ te zijn. Het klopte wel dat Gabe zich vrij vaak in de nesten werkte, maar vorige week was er dus iets gebeurd wat alles voor hem had veranderd. Na afloop had hij gezworen dat hij zich beter zou gedragen. Hij was er klaar mee om steeds maar in de problemen te komen, en vanaf nu zou hij niet meer vechten, niet meer spijbelen en de leerkrachten geen grote mond meer geven. Hij zou het vanaf nu anders doen en met een schone lei beginnen.

Het punt was dat niemand anders afwist van die schone lei en daar niets van had gemerkt. Het was pas zeven dagen geleden dat hij dit pact met zichzelf had gesloten. Dat was lang niet genoeg tijd voor iemand van de schoolleiding om in te zien dat de rotte appel

zich had gebeterd. Dus als er iemand de schuld zou krijgen van deze brand, dan was de kans heel groot dat hij dat zou zijn.

Het enige voordeel was dat er ook allerlei andere leerlingen werden ondervraagd. Mevrouw Atkins had er zojuist nog twee opgeroepen. Hoe meer, hoe beter, vond Gabe, want het was alleen maar handig als ze de echte brandstichter zo snel mogelijk te pakken hadden. Als het langer duurde, zouden er weer geruchten opduiken en verhalen worden verspreid, en dan zou er vroeg of laat vanzelf iemand zijn die Gabe aanwees als de perfecte schurk. Snelheid was belangrijk als Gabe deze dag ongeschonden door wilde komen.

De telefoon rinkelde en de verlegen jongen die tegenover Gabe zat, schrok ervan. Mevrouw Atkins pakte de hoorn op en bleef met haar andere hand doortypen. 'Oké,' zei ze al snel, voor ze ophing, haar blik eindelijk losmaakte van haar computerscherm en naar het viertal kinderen keek dat zat te wachten. Gabe verstrakte, al wist hij niet zo goed waarom hij plotseling nerveus werd. Directrice Montenegro had heus niet ineens gebeld om tegen mevrouw Atkins te zeggen dat Gabe het had gedaan.

'Luister, directrice Montenegro heeft een spoedoverleg en vraagt jullie om aan het begin van het zevende uur terug te komen,' kondigde ze aan. 'Op dat tijdstip

zullen jullie het met meneer Patel over de brand hebben.'

Meneer Patel was geschiedenisleraar geweest, maar was afgelopen zomer aangesteld als adjunct-directeur van de middelbare school. Meneer Patel was als docent geweldig aardig geweest, maar Gabe wilde even afwachten hoe hij deed nu hij bij de schoolleiding hoorde. Zoiets kon iemand behoorlijk veranderen.

Gabe stond abrupt op.

'Kan meneer Patel ons niet gewoon nu meteen ondervragen?' vroeg hij. Het zevende uur was nog zo lang wachten, wie wist hoeveel roddels er tegen die tijd zouden rondgaan? Straks had Gabe nog een moordaanklacht aan zijn broek hangen als het hele gebeuren zo lang onopgelost bleef.

Mevrouw Atkins trok een wenkbrauw op, zichtbaar geërgerd door zijn uitbarsting. 'Nee, hij heeft de hele ochtend oudergesprekken.'

Ouders waren vast ook erg geschrokken van de brand. Niet die van Gabe, natuurlijk, maar andere ouders, die als vrijwilliger meegingen met schoolreisjes of bij de ouderraad zaten.

'Maar het zevende lesuur is pas om twee uur,' merkte hij op. Hij besepte dat hij er met gebalde vuisten bij stond en ontspande zijn handen weer, omdat hij niet dreigend wilde overkomen. 'We moeten uitzoeken wie de brand heeft gesticht.'

Mevrouw Atkins pakte de hoorn alweer op, waarschijnlijk om aan de andere leerlingen door te geven dat ze later moesten komen. 'En dat zal de schoolleiding ook zeker gaan doen. Jullie kunnen terug naar de les, je wordt opgeroepen als we je nodig hebben.' Ze keek over haar montuur heen richting de leerlingen. 'En ga niet de held uithangen. Laat de volwassenen dit regelen.'

De vier kinderen stonden op en liepen de gang in, waar de lucht heerlijk koel aanvoelde op Gabes wangen, die helemaal warm waren van de benauwde wachtruimte.

Hij keek op naar de ouderwetse ronde klok aan de muur. Er waren nog zes minuten over voordat de bel zou gaan en het lesuur voorbij was. Dit zou de langste dag van zijn leven worden en hij mocht van geluk spreken als hij aan het einde ervan niet achter de tralies werd gezet. Of op z'n minst werd geschorst voor de brand, een misdaad die hij niet had gepleegd. Als de directrice hem beschuldigde, was er geen enkele kans dat zijn ouders – of wie dan ook – bereid zouden zijn om zijn kant van het verhaal aan te horen.

'Heeft een van jullie die brand gesticht?'

Gabe schrok toen hij een meisje uit het jaar boven hen wantrouwend naar hem zag kijken terwijl ze de deur naar het kantoor opende.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Dani snel.

‘Het was een grap,’ vulde Kate aan.

Het meisje rolde met haar ogen. ‘Dat gelooft echt niemand,’ zei ze. ‘De schoolleiding wil de misdaad gewoon verhullen, zodat wij niet met z’n allen in paniek raken.’

Die tactiek had de school inderdaad wel vaker toegepast.

‘Echt?’ vroeg de nieuwe jongen met een piepstem.

‘Ja, dat lijkt me duidelijk,’ zei het meisje op een toon die suggereerde dat de jongen vast heel erg dom moest zijn. De wangen van de jongen kleurden meteen rood, al kon Gabe het meisje geen ongelijk geven. Een normale grap zou léúk moeten zijn, niet levensbedreigend. Grote kans dus dat iemand het inderdaad met opzet had gedaan.

Het meisje keek met samengeknepen ogen naar hem toen ze langs hem het kantoor binnenliep. Gabe voelde zijn borst strakker trekken, waardoor ademen moeizamer ging. Hij kon niet urenlang wachten terwijl de schoolleiding op zoek ging naar de dader, want hij werd nu al gezien als de schuldige.

Dani, Kate en de nieuwe jongen liepen verder de gang in.

‘Jongens, wacht,’ riep hij en zijn stem klonk ietwat schrill van wanhoop. ‘Ik denk dat mevrouw Atkins het

mis heeft. We kunnen niet de hele dag maar afwachten tot de schoolleiding eindelijk boven water heeft wie de brand heeft aangestoken. We moeten dit zelf doen.' Het idee om de misdaad zelf op te lossen, maakte het ineens een stuk makkelijker om frisse lucht zijn longen in te zuigen.

'Ja, mee eens,' zei de nieuwe jongen meteen, tot Gabes verrassing. 'Jonathan heeft onze hulp nodig als dit echt om brandstichting gaat.'

'Het zou best kunnen,' zei Kate langzaam. 'Een brand is nou niet echt grappig. En de school zal het willen afzwakken totdat ze weten wat er is gebeurd.'

'De directrice zei dat het een uit de hand gelopen grap was,' zei Dani. 'Dus misschien was het een ongeluk?'

Gabe schudde zijn hoofd. 'Je hoorde wat dat meisje net zei; dat gelooft niemand. En hoe steek je per ongeluk iets in de fik?'

De nieuwe jongen wipte op en neer op zijn tenen, wat Gabe heel irritant vond. 'Dan gaan wij toch uitzoeken wie het gedaan heeft?'

'We zouden het kunnen proberen,' zei Kate, al klonk ze niet heel enthousiast. 'Jonathan zou dat wel waarden. En we...' Ze keek even kort naar Dani voordat ze haar ogen weer neersloeg. 'Ik bedoel, ik zou er een verhaal over kunnen schrijven voor de krant.'

‘Dat is een goed idee,’ zei Gabe, al meende hij het niet echt. Die hele schoolkrant kon hem niets schelen, hij wilde gewoon niet weer in de problemen komen.

‘Wat heeft het voor nut?’ vroeg Dani. ‘De schoolleiding gaat er vanmiddag mee aan de slag en dat zullen ze vast een stuk beter doen dan wij.’

‘Niet als ze eerst een halve dag wachten voordat ze eraan beginnen,’ zei Gabe bits. ‘En de geruchten komen ook al op gang, waarschijnlijk denkt de hele school ondertussen al dat wij het gedaan hebben.’

Dat was uiteraard enorm overdreven, maar hij zag de twee meisjes een beetje ineenkrimpen bij die woorden.

En de nieuwe jongen zag er ook nogal nerveus uit. ‘Het is niet onze schuld dat wij als eerste zijn gevraagd om te komen.’

‘Nee, maar iedereen zal er wat achter zoeken,’ zei Gabe. ‘En vragen gaan stellen. Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar daar wil ik niet een hele dag mee te maken hebben.’

Dani tuitte haar lippen, maar het was de nieuwe jongen die het woord nam. ‘Laten we zelf dan op onderzoek uitgaan.’

Gabe begreep niet zo goed waarom de jongen zo graag wilde helpen, maar hij ging er niet tegenin.

Kate keek Dani een beetje raar aan, maar knikte toen. ‘Ik ben voor.’

Dani slaakte een diepe, luide zucht. ‘Best,’ zei ze. ‘Ik help mee. Alleen geloof ik niet dat we heel ver zullen komen.’ Ze keek Gabe strak aan. ‘Dus, Sherlock, wat is het plan?’

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *I Know You Started It*

Verschenen bij Scholastic Inc.

© 2026 Daphne Benedis-Grab

Published by arrangement with Sebes & Bisseling Literary Agency and Ginger Clark Literary, LLC.

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8365 2

ISBN e-book 978 90 261 8366 9

NUR 283